

Stanisław Gręś

Współpraca Maryi z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia

Salvatoris Mater 1/1, 132-140

1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Bóg okazując wielką miłość do człowieka postanawia go odkupić. Jednak to dzieło odkupienia potrzebuje współpracy człowieka. Wybiera więc Maryję, którą przygotowuje wraz ze swoim Duchem. Powołując Maryję do współpracy, chce, aby była Ona godną Matką Zbawiciela; dlatego obdarza Ją wszelkimi darami. Maryja zostaje uświęcona więc przez Ducha Bożego, otrzymuje też cnoty posłuszeństwa i wiary. Tak przygotowana Matka Syna Bożego staje się mieszkaniem Boga Ojca i Ducha Świętego, ma bowiem do spełnienia własną, szczególną rolę w dziele zbawienia - wobec Boga i ludzkości.

1. Powołanie Maryi przez Boga Ojca do współpracy

Powołanie Maryi do współpracy zostało przez Boga Ojca zaplanowane odwiecznie, a przygotowane i zapowiedziane w Starym Testamencie.

ks. Stanisław Gręś

Współpraca Maryi z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia

SALVATORIS MATER
1 (1999) nr 1, 132-140

Bóg powołuje Maryję do współpracy i przeznacza Ją na Matkę Swego Syna, aby dać Mu ciało ludzkie i współpracować w ten sposób z człowiekiem dla zbawienia człowieka. Powołanie Maryi wyraźnie uwidocznione jest przy zwiastowaniu¹, gdy Bóg posyła anioła Gabriela. *Anioł wszedł do Niej i rzekł: „Bądź pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą, błogosławiona jesteś*

między niewiastami” (Łk 1, 28). Do tej współpracy potrzebna była odpowiedź Maryi, czy Ona się zgadza na tę współpracę z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia. Maryja nie bardzo wiedziała, na czym będzie polegała współpraca. A gdy się dowiedziała, że zostanie Matką Syna Bożego, który zbawi ludzkość, nie mogła zrozumieć, jak to się stanie, ale *Anioł Jej odpowiedział: „Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym”* (Łk 1, 35). Wolą Boga Ojca było,

¹ Por. KKK 488-489; J. KUDASIEWICZ, *Biblijne spojrzenie na Matkę Jezusa w ujęciu Katechizmu Kościoła Katolickiego*, w: *Maryja w Katechizmie Kościoła Katolickiego*, red. S.C. NAPIÓRKOWSKI OFMConv., B. KOCHANIEWICZ OP, Kraków 1996, 21-23; B. KOCHANIEWICZ OP, *Maryja w tajemnicy według Katechizmu Kościoła Katolickiego*, TAMŻE, 46-48.

aby Maryja dobrowolnie wyraziła zgodę na tę współpracę². Po ludzku rzecz biorąc, Maryja z pewnością nie wiedziała dokładnie, na czym będzie polegała ta współpraca z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia, jednak wierzy, że *dla Boga nie ma nic niemożliwego* (Łk 1, 37) i wyraża zgodę z wielką wiarą i posłuszeństwem słowami: *Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa! Wtedy odszedł od Niej anioł* (Łk 1, 38). W ten sposób Maryja, *zgadzając się na słowo Boże, stała się Matką Jezusa, a przyjmując zbawczą wolę Bożą całym sercem, niepowstrzymana żadnym grzechem, całkowicie poświęciła samą siebie, jako służebnicę Pańską, osobie i dziełu Syna swego, pod Jego zwierzchnictwem i wspólnie z Nim z łaski Boga wszechmogącego służąc tajemnicy odkupienia*³. Maryja z Bogiem Ojcem czynnie współpracuje, z wielką wiarą i posłuszeństwem, w dziele zbawienia. Przez swoje posłuszeństwo stała się przyczyną zbawienia dla siebie i całej ludzkości⁴.

2. Świętość Maryi

Bóg powołuje Maryję na Matkę Zbawiciela, z której ma się narodzić. *Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym* (Łk 1, 35) – deklaruje Anioł. Świętość nie może się rodzić w grzesznym człowieku i dlatego Bóg jeszcze przed poczęciem Maryi obdarza Ją świętością, czyli pełnią łaski. Dlatego też anioł wysłany przez Boga pozdrawia Maryję: *Bądź pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą, błogosławiona jesteś między niewiastami* (Łk 1, 28). Maryja *zmieszała się na te słowa i rozważała, co miałoby znaczyć to pozdrowienie* (Łk 1, 29). Rozważa zwłaszcza słowa: *łaski pełna*, ponieważ oznaczają one, że Dziewica z Nazaretu obdarzona jest szczególnym darem, który jest zaczynem świętości, a także wskazuje na wyjątkowe i szczególnie błogosławieństwo Boże dla Maryi⁵.

Z chwilą Niepokalanego Poczęcia zaczyna się dzieło uświęcenia Maryi przez Ducha Świętego. Jeżeli ciało, jakie miał przyjąć Chrystus, miało być całkowicie czyste, Bóg musiał je wziąć z dziewiczego łona, które przepchnął w obfitości swoim Duchem. Stąd też dziewicze poświęcenie się Bogu występuje w obfitości u Maryi, która - jak

² Por. LG 56.

³ TAMŻE.

⁴ Por. TAMŻE.

⁵ Por. RM 8-10.

mówi św. Augustyn - bardziej się cieszyła z faktu przyjęcia Chrystusa przez wiarę niż z poczęcia Go cieleśnie⁶. Poświęciła też swe dziewictwo Bogu na podstawie wewnętrznego natchnienia, które przyszło Jej z wysoka⁷. Za sprawą Ducha Świętego Maryja stała się uległą na przyjęcie wszelkich darów pochodzących od tegoż Ducha, a więc Jej świętość jest także dziełem Ducha Świętego.

Szczególnie Wschód chrześcijański bardzo mocno podkreśla wyjątkową świętość Maryi, nazywając Ją *nową świątynią*, i w związku z nią uwypukla wielką moc Jej modlitwy wstawienniczej. Według teologii wschodniej Duch Święty mieszka w swej świątyni, jaką jest człowiek, i dlatego człowiek święty staje się miejscem i świątynią Boga Ojca i Ducha Świętego. A ponieważ Maryja jest najświętszą z ludzi, to jest tym samym właściwym miejscem i swego rodzaju jedyną Świątynią Boga Ojca i Ducha Świętego⁸. Możemy zatem powiedzieć, że Bóg Ojciec wraz z swoim Duchem przygotował Synowi mieszkanie promieniujące świętością⁹.

Ze względu na swą świętość Dziewica z Nazaretu była zawsze umiłowaną Córką Ojca, Dziewiczą Matką Syna oraz Oblubienicą Ducha Świętego i dlatego zajmuje najwyższe miejsce w hierarchii stworzeń oraz posiada w stopniu najwyższym doskonałość dostępną stworzeniu. Ta doskonałość i świętość Maryi jest dziełem Bożym i owocem miłości Ducha Świętego. Duch Święty wzbogacił Ją swoimi darami, tak aby była godną Matką Słowa Bożego, Oblubienicą Ducha Świętego i szczególnie umiłowaną Córką Ojca Niebieskiego, który - otaczając Ją swoją opieką i obdarzając pełnią łaski - dał ludziom w Niej żywy wzór świętości. Przez tak wielkie dary Maryja staje się niejako odzwierciedleniem świętości samego Ducha Świętego¹⁰.

Chwila poczęcia Maryi Dziewicy rozpoczyna kolejny etap realizacji planu Boga i współpracy Maryi z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia. Przez fakt tajemnicy Wcielenia, która dokonała się w Maryi, Bóg zamieszkał w swoim ludzie. Maryja, powołana przez Boga na Matkę Zbawiciela, *obdarzona została przez Boga godnymi tak wielkiego zadania darami*¹¹, a więc otrzymała pełnię łaski (por.

⁶ AUGUSTYN, *Mowa* 215: PL 38, 1074.

⁷ Por. J. STERN MS, *Le Saint – Esprit et Marie chez Newman et Faber*, „Études Mariales” 26(1969) 45.

⁸ Por. T. STROTMANN, *Le Saint – Esprit et la Theotokos dans la tradition Orientale*, „Études Mariales” 25(1968) 77nn.

⁹ Por. St. GRĘŚ, *Maryja wzorem życia w Duchu Świętym*, Włocławek 1995, 32.

¹⁰ Por. G. C. MORALEJO OFM., „*Esponsa del Espiritu Santo*” en *Fray Ingio de Mendoza OFM (1425-1507)*, „Estudios Marianos” 41(1977) 116.

¹¹ LG 56. Por. KKK 490.

Łk 1, 28). Ze względu na pełnię łaski Maryi Kościół określa Ją jako Niepokalaną Poczetą. Prawdę tę wyraża dogmatem ogłoszonym w 1854 roku przez papieża Piusa IX¹². W ten sposób Maryja przygotowana do współpracy z Bogiem Ojcem staje się Jego mieszkaniem¹³.

3. Posłuszeństwo i wiara Maryi

Człowiek przez posłuszeństwo wiary z wolnej woli cały powierza się Bogu. Do współpracy Maryi z Bogiem Ojcem potrzebne było właśnie posłuszeństwo wiary.

Maryja, uświęcona przez Ducha Świętego, otrzymuje cnotę posłuszeństwa w najwyższym stopniu i *Ona jest jego najdoskonalszym urzeczywistnieniem*¹⁴. To posłuszeństwo Maryi widoczne jest w spotkaniu z aniołem, a także w całym Jej życiu. Maryja w dialogu z aniołem okazuje swoje wątpliwości: „*Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?*” Anioł Jej odpowiedział: „*Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego osłoni Cię. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym*” (Łk 1, 34-35). Wówczas Maryja z wielką pokorą i posłuszna Bogu Ojcu wyraża zgodę na współpracę słowami: „*Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według twego słowa!*” *Wtedy odszedł od Niej anioł* (Łk 1, 38). Współdziałanie z Bogiem Ojcem Maryja akceptuje wypowiadając *fiat*, które wypływa z wiary i posłuszeństwa¹⁵.

Wiara Maryi przyrównywana jest do wiary Abrahama. We współpracy Abrahama z Bogiem Ojcem wiara stanowiła początek Starego Przymierza, natomiast wiara Maryi w dialogu z aniołem przy zwiastowaniu jest początkiem Nowego Przymierza. Abraham uwierzył, że stanie się ojcem wielu narodów, a Maryja uwierzyła, że za sprawą Ducha Świętego stanie się Matką Syna Bożego¹⁶.

Maryja, zawierzywszy Bogu, dotrzymuje swojej obietnicy współpracy, a Jej wiara nie zachwiała się nawet wtedy, gdy Jej Syn umierał na Krzyżu. Wiarę Maryi wychwala Jej krewna Elżbieta, gdy mówi: *Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana* (Łk 1, 45). Bóg wybierając Maryję do współpracy w dziele zbawienia ludzkości, darzy Ją wielkim zaufaniem. Orędzie

¹² DS 2803.

¹³ Por. J. KUDASIEWICZ, *Biblijne spojrzenie na Matkę Jezusa...*, 26.

¹⁴ KKK 144.

¹⁵ Por. RM 13; KKK 148, 494.

¹⁶ Por. RM 14.

Boże o współpracy w dziele zbawienia, skierowane do Maryi, wymagało od Niej silnej wiary i całkowitego zawierzenia Bogu Ojcu. Wiara Maryi polegała na głębokim przekonaniu o wszechmocy Bożej i realizowaniu tajemnic zbawienia ludzkości. Ta wszechmoc Boga ukazuje się przy dziewiczym poczęciu Jezusa, co św. Łukasz podkreśla słowami, że *dla Boga nie ma nic niemożliwego* (Łk 1, 37)¹⁷.

Na skutek działania Ducha Świętego wiara Maryi uczyniła w Niej serce nowe. Ta wiara Maryi była też wiarą wzorczą, przejawiającą się w tym, że nawet na chwilę nie wątpi i nie żąda znaku, tylko wypowiada *fiat* bez najmniejszych zastrzeżeń. Swoim *fiat* podkreśla posłuszeństwo wynikające z silnej wiary¹⁸.

Maryja współpracowała z Bogiem Ojcem nawet wtedy, gdy nie rozumiała tajemnic Bożych, a nawet nie rozumiała w pełni słów anioła przy zwiastowaniu, a także nie rozumiała później słów swego dorastającego Syna; jednak dzięki silnej wierze i posłuszeństwie oraz obecności w Niej Ducha Świętego wyraża zgodę. Wiara czyni Ją pokorną Służebnicą w realizacji planów Bożych, które są dziełem Ducha Bożego. Wykazała tym samym swoją wielką wiarę, że u Boga wszystko jest możliwe. Dzięki tej wierze Maryja została usprawiedliwiona i jest Matką wiary - Archetypem i Modelem wiary usprawiedliwiającej każdego z nas¹⁹.

4. Maryja mieszkaniem Boga Ojca

Współpraca Maryi z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia jest od chwili powołania Jej do współpracy stała. Bóg zamieszkuje w Maryi; *dzięki przygotowaniu przez Ducha Świętego, Ojciec znajduje Mieszkanie, w którym Jego Syn i Jego Duch mogą mieszkać wśród ludzi*²⁰. Duch Święty mieszkając w Maryi wypełnia życzenie, zamiar i wolę Ojca²¹.

Każdy człowiek, gdy jest w stanie łaski Bożej, przemienia się w mieszkanie Boga. To przebywanie Boga w nim charakteryzuje się całkowitym oddaniem się Boga stworzeniu, tak aby człowiek mógł

¹⁷ Por. J. KUDASIEWICZ, *Biblijne spojrzenie na Matkę Jezusa...*, 27-30.

¹⁸ Por. H. CHAVANNES, *La Vierge Marie et le don du coeur nouveau*, „Études Mariales” 27(1970) 80nn.

¹⁹ Por. H. MÜHLEN, *Una mystica persona. Die Kirche als das Mysterium der Identität des heiligen Geistes in Christus und den Christen: ein Person in vielen Personen*, Paderborn 1967, 85.

²⁰ KKK 721.

²¹ TAMŻE, 723.

jak gdyby Go dotknąć. Bóg oddaje się człowiekowi jako Ojciec, jako Przyjaciel, jako Współpracownik, jako Uświęciciel. Bóg staje się zatem zasadą życia wewnętrznego w człowieku - przyczyną sprawczą i wzorcą jego życia i postawy. W ten sposób sam Bóg Trójjedyny zamieszkuje w człowieku, przekształca jego duszę w świątynię świętą, wzbogaconą wszelkimi cnotami²².

Zamieszkiwanie Boga w duszach przez łaskę przypisywane jest Duchowi Świętemu: *Czyż nie wiecie, żeście Świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was?* (1 Kor 3, 16). Obecność Ducha Bożego określona jest więc w sposób szczególny. Jest to obecność, jaką Bóg obdarzył usprawiedliwionych o miłość osobową, potwierdzającą się i ukazującą się w poznaniu i miłości. Takie zamieszkiwanie Boga w duszy człowieka sprawiedliwego stanowi żywe jego uświęcenie oraz sprawia, że ten, w kim Bóg mieszka, upodabnia się do Boga²³.

Maryja przygotowana przez Boga Ojca i Ducha Świętego posiadała pełnię łaski i dlatego Bóg Ojciec w pełni w Niej zamieszkiwał, a Ona współpracowała z Nim najdoskonalej w dziele zbawienia.

5. Rola Maryi

Zaangażowanie się Maryi w zbawczą ekonomię oraz Jej rola świadomie rozpoczyna się w momencie zwiastowania, gdy Bóg zaprasza Maryję przez anioła do współpracy²⁴.

W dalszej realizacji zbawczego dzieła Boga Ojca, Duch Święty w Maryi objawia Syna Ojca, który staje się Synem Dziewicy. Maryja napełniona Duchem Świętym ukazuje Chrystusa całej ludzkości i prowadzi ludzkość do współpracy z Nim²⁵. Maryja współpracując z Bogiem Ojcem jest równocześnie narzędziem Ducha Bożego. Na skutek tej współpracy pogłębia się wiara Maryi, którą podkreśla Zachód²⁶, i wzrasta świętość akcentowana na Wschodzie²⁷.

Między Bogiem a Maryją nie ma współpracy równorzędnej. To od Boga płynie wszelka siła działania. Jednak Bóg, który nas stworzył bez naszej współpracy, nie może (bo nie chce) nas zbawić bez

²² Por. M. G. BONANO OSM, *El Espiritu Santo y Maria en el Vaticano II*, „Ephemerides Mariologicae” 28(1978) 202.

²³ Por. ST. GRĘŚ, *Sanktuarium Ducha Świętego*, „Communio” 3(1983) nr 5, 79.

²⁴ Por. B. KOCHANIEWICZ OP, *Maryja w tajemnicy Boga Ojca...*, 51-52.

²⁵ Por. KKK 724 - 725.

²⁶ Por. G. A. MALONEY, *Mary theWomb of God*, New Jersey, 1976, 73 nn.

²⁷ Por. M. RYKÓWNA, *Elementy pneumatologiczne kultu maryjnego według teologii wschodniej*, „Studia Theologica Varsaviensia” 14(1976) fasc. 2, 167nn.

nas, a także nie może (bo nie chce) sprawić tego, by Chrystus narodził się bez współpracy ludzkości i bez *fiat* Maryi. Maryja pozostaje Niewiastą otwartą na Boże działanie, a Bóg ukazuje, co sam może w Niej zdziałać. W tym poddaniu jednak kryje się szczyt wszelkich działań, gdy Maryja oddaje całe swoje życie i siebie samą do dyspozycji Bogu i na służbę dziełu pojawienia się Chrystusa. W tej perspektywie zrozumiały staje się też radykalny sens Jej dziewictwa, które polega na całkowitym oddaniu się do dyspozycji Bożej, by przez Nią realizowała się wielka tajemnica przyjścia Syna Bożego. Wyrazem całkowitego dziewictwa Maryi jest właśnie Jej *fiat*. W tej wypowiedzi można też już *dostrzec* pojawienie się Jezusa jako Syna Bożego²⁸. W Jej poddaniu trzeba widzieć szczególną rolę Maryi w dziele zbawienia ludzkości.

Współpraca Maryi w dziele zbawczym jest z istoty swej *współpracą we współpracy* Ducha Świętego, całkowicie zależną od Niego i od funkcji *pośredniczącej* Ducha Chrystusowego: Ona uczestniczy jedynie w tymże pośrednictwie, które jest podporządkowane Duchowi Świętemu²⁹.

Należy też zauważyć, że rola Maryi w dziele zbawienia nie zakończyła się z chwilą śmierci Jej Syna, Jezusa Chrystusa, ale po Wniebowstąpieniu *modlitwami swymi wspierała początki Kościoła*³⁰. Rola Maryi i współpraca z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia ujawniła się też przez modlitwę, na której trwała: *Przed Wcieleniem Syna Bożego i wylania Ducha Świętego Jej modlitwa współdziałała w szczególny sposób z zamysłem zyczliwości Ojca: w chwili Zwiastowania modliła się o poczęcie Chrystusa, w oczekiwaniu Pięćdziesiątnicy - o kształtowanie się Kościoła, Ciała Chrystusa*³¹, a także wyśpiewując *Magnificat* (Łk 1, 46-55). Tym hymnem Maryja dziękuje Bogu Ojcu oraz Go uwielbia za tę współpracę z Nim³². Ta modlitwa Maryi przewija się przez całą historię zbawczą. W Kanie Galilejskiej (por. J 2, 1-12) Matka Jezusa prosi Syna, by zaradził potrzebom uczestników uczytu weselnej, swoją prośbą przyczynia się do *początku znaków*, przez które objawia się moc mesjańska Jej Syna. Prośba Maryi ma charakter wstawienniczy; przy tym ukazana zоста-

²⁸ Por. X. PIKAZA, *El Espíritu Santo y María en la obra de San Lucas*, „Ephemerides Mariologicae” 28(1978) 164-165.

²⁹ Por. H. MÜHLEN, *Una mystica persona...*, 97; TENŽE, *Neuorientierung und Krise der Mariologie in den Aussagen des Vatcanum II*, „Catholica” 20(1966) 45.

³⁰ LG 69.

³¹ KKK 2617.

³² Por. MC 18.

je Jej rola w dziele zbawczym ludzkości, zaplanowanym i przewidzianym od wieków przez Boga Ojca³³.

Modlitewna rola Maryi widoczna jest w wieczerniku wraz z apostołami oczekującymi na przyjście Ducha Świętego, a później modląca się u progu narodzin Kościoła³⁴.

Maryja z woli Boga Ojca jako Matka Chrystusa, Matka Kościoła, a także Matka całego rodzaju ludzkiego, wypełnia swoją rolę macierzyńską, która jest też rolą współpracy z Bogiem Ojcem w dziele zbawienia. *To zaś macierzyństwo Maryi w ekonomii łaski trwa nieustannie [...] aż do wiekuistego dopełnienia się zbawienia wszystkich wybranych.* Maryja wypełnia swoją rolę *poczynając od aktu zgody, którą przy zwiastowaniu wiernie wyraziła i którą zachowała bez wahania pod krzyżem*³⁵, współpracując ze swym Synem u stóp krzyża (por. J 19, 25-27).

Dlatego *Katechizm Kościoła Katolickiego* podkreślając modlitwę Maryi stwierdza, że *Maryja zostaje wysłuchana jako Niewiasta, nowa Ewa, prawdziwa Matka żyjących*³⁶.

Do dzieła zbawienia ludzkości potrzebne było posłannictwo i współpraca Maryi, przede wszystkim w ciągłej Jej dyspozycyjności i otwartości na działanie Boga Ojca oraz na Jego zamierzenia, a także na działanie Ducha Świętego. Trwanie Maryi na modlitwie mieści się również w dziele zbawczym³⁷.

Maryja powołana do współpracy w dziele zbawienia zaangażowała się całkowicie i swoje zadanie wypełniła wiernie do końca. Zna najlepiej ze wszystkich ludzi doniosłość tego dzieła oraz okazaną wielką miłość Boga do człowieka i dlatego zaprasza wiernych do swego Syna i do Jego ofiary oraz miłości do Ojca³⁸.

ks. dr Stanisław Gręś
Kwielice 75
PL - 67-220 Grębocice

³³ Por. RM 21.

³⁴ Por. MC 18; RM 26-27.

³⁵ LG 62.

³⁶ KKK 2618.

³⁷ Por. ST. GRĘŚ, *Maryja a Duch Święty w Katechizmie Kościoła Katolickiego*, w: *Maryja w Katechizmie...*, 57.

³⁸ Por. LG 65.

La cooperazione di Maria con il Padre nell'opera della redenzione

(Riassunto)

Dio non voleva salvare l' uomo senza la sua collaborazione. Nell'Antico Testamento lo prepara e alla soglia del Nuovo Testamento manda l' angelo a Maria per iniziare questa collaborazione nell' opera della salvezza. Nel dialogo con l' angelo Maria esprime volontariamente, con fede e obbedienza, il suo consenso, anche se non sa ancora precisamente come questo avverrà. Quando viene a sapere che diviene Madre del Figlio di Dio per opera dello Spirito Santo, pronuncia il suo *fiat*.

Designando Maria Madre del Salvatore, Dio Padre prepara la dimora degna di suo Figlio. Consegna il suo Spirito che la santifica e ancora prima della sua concezione Le dona tutte le grazie (immacolata concezione).

Per la collaborazione con Dio Padre sono necessarie l'obbedienza e la fede, e Maria riceve queste virtù nel grado più alto. Questo si vede chiaramente nel suo incontro con l' angelo: benché non capisca bene le parole dell' angelo, con grande fiducia a Dio accetta la collaborazione. La fede di Maria viene paragonata alla fede di Abramo. Una volta avendo posto fiducia in Dio, Maria mantiene la promessa della collaborazione, e la sua fede non è venuta meno anche quando suo Figlio moriva sulla croce. Questa fede viene esaltata già dalla sua cugina Elisabetta, poiché benché Maria non capisse i misteri di Dio e poi alcune parole del suo Figlio adolescente, sempre esprimeva con fiducia il suo consenso.

Ornata di tali doni, Maria è una dimora degna della Trinità. Realizza il piano divino di salvezza anche con le sue preghiere, come a Cana di Galilea e nel Cenacolo, dove insieme agli Apostoli aspetta la venuta dello Spirito Santo. E questo ruolo di mediazione e di preghiera lo continua a compiere come Madre del Salvatore, Madre della Chiesa e di tutta l' umanità.